

ΕΚΛΟΓΕΣ 2010

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΩΝ

**Το Σύστημα Ερώτησε και η Κοινωνία των Δημιουργών
Απάντησε:
Δεν Κάνετε τις Σωστές Ερωτήσεις!**

«Το Σύστημα πάει εκλογές, ανίκανο και αμετανόητο, αισχρόν ιδέσθαι.

Οι Δημιουργοί – αυτή την Κυριακή – πάμε εκδρομή».

Έτσι τελείωνε το προηγούμενο άρθρο μου. Και ιδού οι Δημιουργοί θριαμβεύσαμε! Είμαστε πολλοί, μέγας αριθμός, όχι πια απλώς η δημιουργική συνειδητοποιημένη αιχμή της κοινωνίας. Και νικήσαμε το Σύστημα μέσα στο σύστημα. Η Επανάσταση της Κοινωνίας άρχισε.

Στις εκλογές για περιφερειακές διοικήσεις η συνολική αποχή σε εθνικό επίπεδο ήταν 40%. Προσθέτοντας και το 9,10% των λευκών και ακύρων, και ανάγοντάς το στο σύνολο των ψηφοφόρων, φθάνουμε το 45,5%. Τόσοι ήσαν οι Αρνητές Εκλογής. Τόσοι αρνούνται συνειδητά το Σύστημα συλλήβδην.

Τις μαζικές εξελίξεις της κοινωνίας και τα επερχόμενα του μέλλοντος τα βλέπουμε καλύτερα εκεί όπου η συγκέντρωση πληθυσμού είναι μεγαλύτερη και πυκνότερη. Εκεί λειτουργεί πληρέστερα ο Νόμος των Μεγάλων Αριθμών. Έτσι η Περιφέρεια Αττικής έχει 2.739.947 ψηφοφόρους, το 28% των εγγεγραμμένων όλης της χώρας. Και εδώ η αποχή έφθασε το 43,6%, τα λευκά και άκυρα το 9,1%, και συνεπώς οι Αρνητές Εκλογής το 48,7%. Ο Δήμος Αθηναίων με 465.888 εγγεγραμμένους παρουσιάζει την υψηλότερη πληθυσμιακή συγκέντρωση και αστική πυκνότητα. Η αποχή ήταν 57%, τα άκυρα και λευκά 8%, άρα η συνολική άρνηση εκλογής 60,5%.

Συμβολίζει κάτι σημαντικό ότι και η Σπάρτη (τόσο διαφορετικής σήμερα σύστασης από την Αθήνα όσο σχεδόν και στην αρχαιότητα!), πρωτοπορεί με τον ίδιο επαναστατικό τρόπο: η Άρνηση Εκλογής έφθασε το 60,4% !

Στη δεύτερη και τρίτη μεγαλύτερη εστία συγκέντρωσης είχαμε την ίδια συμπεριφορά. Στον Δήμο Θεσσαλονίκης (247.624 ψηφοφόροι), αρνήθηκε να εκλέξει το 50%, και στον Δήμο Πειραιά (160.877) το 58%.

Και να τιμήσουμε ιδιαίτερα τη Λήμνο που ανέβηκε στο βάθρο της πρωτοπορίας με 60,6% καθαρή Αποχή και 61,9% συνολική Άρνηση Εκλογής.

Αυτά σε απόλυτες επιδόσεις. Γιατι σχετικά προς τα αντίστοιχα ποσοστά προηγούμενων εκλογικών αναμετρήσεων, ακόμη και των αστείων Ευρωεκλογών, το μήνυμα αστράφτει: Κεραυνός για το Σύστημα.

Καθαρός, θριαμβευτικός νικητής των εκλογών ήταν η Άρνηση της Κοινωνίας να εκλέξει. Η επιτυχία των Δημιουργών μεγενθύνεται ακόμη περισσότερο αν λάβουμε υπόψη τρεις συνθήκες και περιστάσεις:

- 1) Ο Έλληνας, όντας αγωνιστικός και ανταγωνιστικός εκ φύσεως, είναι ασυγκράτητα συμμετοχικός. Παίρνει θέση ενστικτωδώς και άμεσα σε οποιαδήποτε διάσταση, χωρίς να σκεφθεί για την ουσία της και για τις δικές του ικανότητες να τοποθετηθεί με βάρος στο θέμα, ακόμη και για τις συνέπειες, ιδίως τις απώτερες, της συμμετοχικής του δράσης.
- 2) Ασκεί στον Έλληνα ακαταμάχητη πίεση το σοφιστικό επιχείρημα ότι η μη συμμετοχή του σε κάποια αντιπαράθεση, ειδικότερα σε μια εκλογική διαδικασία, ωφελεί περισσότερο κάποιον εκ των αντιπαρατιθέμενων, ενδεχομένως εκείνον τον οποίον βλέπει αρνητικότερα. Την λέω σοφιστική αυτή την επιχειρηματολογία, γιατί απλούστατα όταν έχεις κρίνει ότι το Σύστημα είναι λάθος και ότι αυτό είναι η θεμελιώδης αιτία της κακοδαιμονίας σου, καθόλου δεν σε ενδιαφέρει το ποιος ωφελείται προσωρινά μέσα στο Σύστημα από την απαξίωση που κάνεις στο Σύστημα συνολικά. Και τονίζω το «προσωρινά».
- 3) Στις Τοπικές εκλογές λειτουργεί ισχυρά το σύνδρομο της προσωπικής υποχρέωσης, λόγω και του μεγάλου αριθμού των υποψηφίων. Συγγενικές, φιλικές, επαγγελματικές, κοινωνικές σχέσεις υπαγορεύουν επιλογές, που άλλως δεν θα γινόντουσαν. Αυτό συμπαρασύρει και συμμετοχή στις Περιφερειακές εκλογές, αφού γίνονται ταυτόχρονα. Παρόλα αυτά, τα άκυρα και λευκά ήταν συνολικά αυξημένα κατά 66% στις περιφερειακές έναντι των δημοτικών εκλογών (9,1% έναντι 5,49%). Ακόμη και αυτό το 5,5% των λευκών και άκυρων στις δημοτικές εκλογές είναι εντυπωσιακό. Οι άνθρωποι ησαν υποχρεωμένοι να πάνε στο τελετουργικό με μαύρη καρδιά ! Προσθέστε και τις πάμπολλες ψήφους εκείνες που σε όλη την Ελλάδα πήγαν σε υποψηφίους και σχήματα αδέσμευτους και ανεξάρτητους (πραγματικά ή φαινομενικά), όντας η πιστευομένους εκτός του Πολιτικού Συστήματος.

Αντιθέτως, στις Βουλευτικές εκλογές, ο συντριπτικός όγκος των προσωπικών υποχρεώσεων αφορούσε μέχρι τώρα στη φεουδαρχική και πελατειακή δομή των πολιτικών σχέσεων. Σε τελική ανάλυση, βασιζόταν στη βεβαιότητα, προσμονή ή τουλάχιστον ελπίδα κάποιου «βολέματος» έναντι της πολιτικής στήριξης. Στην χρεοκοπία που έριξε τη χώρα το Καθεστώς Leviathan δεν μπορεί ούτε ελπίδα να αφήσει τέτοιας φεουδαρχικής αντιπαροχής προς δημιουργία μελλοντικών βολεμένων, ούτε καν να εγγυηθεί το status quo στους ήδη βολεμένους. Με το σπάσιμο του πελατειακού δεσμού και την ιδεολογική απογύμνωση του Συστήματος δεν απομένει κανένα ενεργό κίνητρο για την ανοχή ακόμη και του πιο συντηρητικού τμήματος της κοινωνίας προς το Καθεστώς Leviathan. Καμιά συντήρηση δεν κρατάει πολύ ένα status quo που βλάπτει την κοινωνία και ωφελεί μια ολιγαρχία. Το φαινόμενο της αποχής θα διογκώνεται, έστω και με περιστασιακές διακυμάνσεις. Η Κοινωνία θα σαρώσει το Σύστημα με την απόρριψη μέσω αποχής αν όχι με ενεργότερη απόρριψη.

Η Αποχή, η Αρνηση θετικής ψήφου και η ψήφος στους Εκτός σημαίνει ότι δυναμικά κομμάτια της κοινωνίας (οι νέοι, τα αστικά κέντρα) διακηρύσσουν δύο θεμελιώδη πράγματα:

- 1) Ότι το πολιτικό σύστημα θέτει λάθος ερωτήματα. Και
2) Ότι το πολιτικό σύστημα είναι ανίκανο να ασκήσει εξουσία επωφελώς για την κοινωνία των ατόμων-δημιουργών.

Πρόκειται ουσιαστικά για άρνηση νομιμοποίησης της πολιτικής εξουσίας.

Μην κάνει το Καθεστώς Leviathan και οι εξαρτηματικοί του το λάθος να νομίσουν ότι μόνον όσοι ρητά προβαίνουν σε πράξη αποχής και συνειδητή άρνηση εκλογής εκφράζουν απόρριψη νομιμοποίησης της πολιτικής εξουσίας. Είναι πολλοί περισσότεροι οι διϊστάμενοι, η συντριπτική πλειοψηφία του λαού. «Πολυτασική» είναι η συμμετοχή στις εκλογές σε ένα

ανίκανο και διεφθαρμένο καθεστώς – όχι η αποχή. Και από τους ποικίλους επιφανειακούς λόγους για τους οποίους κάποιος μπορεί να ψηφίσει υπό τις κρατούσες συνθήκες, κανένας δεν είναι ασύμβατος με μια βαθειά αίσθηση και πεποίθηση στο ίδιο άτομο για την αποτυχία του πολιτικού συστήματος συνολικά, όπως το γεγονός αυτό καταγράφεται και δημοσκοπικά.

Η αποχή όμως μπορεί να σημαίνει λογικά ένα εκ των δύο: ή απόρριψη συνολική του συστήματος ή αδιαφορία για το αποτέλεσμα. Εξαιρούμε στην περίπτωση μας την θετική αδιαφορία που προέρχεται από μια γενική εμπιστοσύνη στο σύστημα ότι έχει καλώς και ένα δισταγμό για το ποιός από τους αντιπάλους είναι ο καταλληλότερος ή μια αίσθηση ισοδύναμης επάρκειας μεταξύ τους. Και μένει η αρνητική αδιαφορία αντιθέτως που σημαίνει πεποίθηση ότι καμία λύση δεν μπορεί να προέλθει από το Σύστημα, και η οποία επομένως ταυτίζεται στο πολιτικό περιεχόμενό της με την απόρριψη του Συστήματος. Η αποχή λοιπόν στις εκλογές ήταν μονοσήμαντη: Η κοινωνία αποστασιοποιείται από την κρατική θέσμισή της. Το οποίο είναι η ουσία της Επανάστασης – είτε αυτή γίνει από πάνω, κάτω, δίπλα, έξω ή μέσα, κατά περίπτωση. Και ο νούν νοείτω.

Διασκεδαστική είναι η αμηχανία και ο κατάφωρος παραλογισμός στις «αναλύσεις» των διαφόρων μεγάλωσχημων ειδησιολόγων-«σχολιαστών» στα Μέσα Μαζικής Προπαγάνδας του Καθεστώτος.

Τινές αρνούνται, λένε, να ερμηνεύσουν τους αρνούμενους να εκφέρουν γνώμη επί της κάλπης! Ως εάν υπήρχε εκκωφαντικότερη γνωμάτευση και δογματίση, από την άρνηση ψήφου σε κίβδηλα ερωτήματα. Πώς αλλιώς λέει η Κοινωνία στο Σύστημα ότι της θέτει τα λάθος ερωτήματα σε ζητήματα ζωής και θανάτου και ότι το απορρίπτει; Ή το «γράφει» ή το διαγράφει. Οι δυο τρόποι Επανάστασης, ή μάλλον τα δύο στάδιά της.

Άλλοι έφθασαν να πουν χωρίς να γελάνε ότι η κοινωνία έλαβε υπ' όψη το Πρωθυπουργικό δίλημμα και δεν ήθελε ούτε να εγκρίνει την κυβερνητική πολιτική ούτε να αποσταθεροποιήσει τη χώρα εξαναγκάζοντας τον Πρωθυπουργό να προκηρύξει γενικές εκλογές! Η Κοινωνία εκάγχασε με το περίφημο δίλημμα ξέροντας ότι δεν προορίζεται για αυτήν αλλά είναι εσωτερικός εκβιασμός προς το ίδιο το Σύστημα. Γιαυτό τα θόλωσε στο τέλος ο άλλος πόλος. Τόσο απλά ανόητοι!

Ένα ακόμη κραυγαλέο παράδειγμα κατευθυνόμενης μωρίας. Καταγράφεται δημοσκοπικά ισχυρή πεπεποίθηση των μεγάλων αριθμών ότι νέες εθνικές εκλογές δεν αποτελούν λύση. Και αυτό «τινές» το εκλαμβάνουν ως απαίτηση της κοινωνίας για πολιτική σταθερότητα! Αντιθέτως, βροντοφωνάζει η κοινωνία: με αυτό το πολιτικό σύστημα οι εκλογές δεν έχουν νόημα – θα έχουμε μια από τα ίδια! Καταστροφή πάνω στην καταστροφή!

Ταύτα και τοιαύτα από όσους κάνουν προπαγάνδα υπέρ του νόθου Καθεστώτος.

Και από τους πολιτικούς εντολοδόχους του Καθεστώτος και υποτελείς του αμνημόνευτου Μνημονίου;

Έχουν μετατρέψει την δημοκρατική αρχή της πλειοψηφίας στην τυραννική αρχή της κοροιδίας: η κοινωνία συναινεί, και με ποσοστό 15% ! Αρκεί ο έτερος Καπαδόκης να το έχει μισό πόντο κοντύπερο...

Να σοβαρευθούμε τώρα.

Η μονοτασική ροπή της εκλογικής αποχής ενισχύεται και από άλλα χαρακτηριστικά φαινόμενα αποστασιοποίησης της Κοινωνίας από το Σύστημα.

Η λεγόμενη από τους κρατιστές «φοροδιαφυγή» είναι ένα από αυτά. Οι υπηρεσίες που προσφέρει το κράτος είναι ένα αγαθό σαν όλα τα άλλα: η τιμή του καθορίζεται στην αγορά. Η ελεύθερη αγορά είναι ισχυρότερη από τα μονοπώλια. Και τα χειρότερα μονοπώλια είναι

οι κρατικές εξουσίες. Στα ανίκανα και διεφθαρμένα καθεστώτα, ελεύθερη είναι η «μαύρη» οικονομία.

Και υφίσταται το διαδεδομένο φαινόμενο των ανεφάρμοστων νόμων και διατάξεων.

Στην ίδια κατεύθυνση συγκλίνει και η διαπιστούμενη ακραία έλλειψη εμπιστοσύνης των πολιτών στους θεσμούς του κράτους τους. Δημοσκοπήσεις που δειλά (γιατί ζούμε σε ανελεύθερη χώρα) προσπαθούν να προσεγγίσουν το τεράστιο φαινόμενο, δίνουν εμπειρική τεκμηρίωση στη θεμελιώδη διάσταση που διαρρηγνύει τον δεσμό Κοινωνίας και Συστήματος στο ΝεοΕλληνικό Παραμόρφωμα. Οι θεσμοί είναι αναξιόπιστοι.

Η Κοινωνία βγήκε μπροστά από τις ηγεσίες της, πάνω από τις élites της. Ο χρυσούς Νόμος των Μεγάλων Αριθμών λέει ότι μεγάλο δίκτυο πολλών ατόμων στοχεύει σωστά, σαν σύνολο, σε κρίση και πράξη, πάνω σε ένα ευρύ φάσμα θεμελιωδών ζητημάτων, ανεξάρτητα από την κατάσταση της κοινωνίας. Ο σιδηρούς Νόμος των Ολίγων αντιθέτως διατυπώνει τη συνεχή απαξίωση μιας αμεταρρύθμιστης ηγετικής ολιγαρχίας, και την συνάρτησή της προς το γενικό κοινωνικό επίπεδο. Αυτό έπαθε και πάσχει το Leviathan του ΝεοΕλληνισμού.

Η Κοινωνία, ώριμα και με φρόνηση, διΐσταται από το Σύστημα.

Για να χρησιμοποιήσω θρησκευτική ορολογία, η Κοινωνία των Δημιουργών αποτειχίζεται από το ΝεοΕλληνικό Καθεστώς της καταστροφής.

Ειδικότερα, το πολιτικό Σύστημα απώλεσε την Δεδηλωμένη της Νομιμοποίησής του.

Το τι ακριβώς θα γίνει αύριο δεν παρουσιάζει πλέον ιδιαίτερη σημασία.

Η Επανάσταση της Κοινωνίας άρχισε.

Πάντως οι Δημιουργοί – και αυτήν την Κυριακή – πάμε θριαμβική εκδρομή!

[Δημοσιεύθηκε στην "ΕΞΠΡΕΣ"]